

Ovako zamišljam Prizren

Dodju tako vremena koja ucine da covek bude daleko od onoga sto voli, da ono sto je nekad bilo njegovo i slobodno bude otudjeno i naizgled zaboravljeno. Samo naizgled. Jer jedino covek bez duse i osecanja moze da se odrekne lepote, zauvek zaboravi ono sto mu je sveto, na sta se ponosi i gde su ostale najlepse tvorevine njegovih predaka.

Neki od nas mozda nikada nece posetiti Prizren kako bi se sopstvenim culima uverili u istinitost lepih reci koje su o njemu izrecene od strane najbudrijih ljudi ikada. Neizvesno je da li cemo ikada biti u mogucnosti da se prekrstimo u najlepsim crkvama i manastirima, ili uzivati u drugim duhovnim, istorijskim i kulturnim spomenicima koji ovo mesto cine posebnim. Ipak, to nas ne sprecava da ga volimo onom najdubljom, najiskrenijom ljubavlju... To nas ne sprecava da sa zanimanjem slusamo i upijamo svaku rec koju o njemu cujemo, neretko i sa suzama propratimo tamosnja desavanja. Coveka obicno pitaju za razlog njegove tuge, suza...smeha ili neizmerne radosti. Medjutim kada se radi o necemu velikom razlozi se ne traze. Nisu neophodna objasnjenja. Ona se citaju na licima svakog od nas, cesto nas nateraju da zanemimo i tako cutke podelimo ono najdublje i najiskrenije u nama-ljubav prema Kosovu i Metohiji. Prizren zamisljam kao vrlo slozen spoj razlicitih kultura, razlicitih obicaja i tragova svih onih koji su imali cast i privilegiju da svoj vek prozive na njegovom tlu, ali koji je i pored toga uspeo da sacuva ono najlepse i bar delom ostane ono sto je oduvek bio-dusa srpskog naroda. Zamisljam ga kao kutiju-prostranu i prijatnu cije su stranice ukrasavali oni koji su ga najvise voleli i koji su bili ponosni sto im je upravo ovo mesto pruzilo dom, spokoj i mir. Oni koji su mu dali ono najlepse od sebe, a nesto tako veliko moze da ucini samo covek pun ljubavi. Cesto imam utisak da on zapravo predstavlja spoj neobicnih, nesvakidasnjih...nekako uzvisenih i posebnih stvari. Mozda je to posledica one prepoznatljive ljudske karakteristike da onome sto voli pridaje najlepse epitete i time velica njegovu lepotu i vrednost. Cak i ako preterujemo, nije bitno...vazno je voleti, a u objektu svoje ljubavi videti se samo ono sto zelimo da bude tu. U mojim mislima Prizren je cist, odise nekom cudnom, ali intezivnom plemenitoscu i budi ono najlepse u ljudima. U bliskoj buducnosti zamisljam ga kao mirno mesto, savrseno za igru decice koja upravo na toj zemlji uce da budu ljudi, kao mesto mira i spokoja koji su neophodni starijim ljudima, i napokon kao prostor koji bi pruzao mladima mnogo mogucnosti za bezbednu zabavu.

Znate onaj osecaj koji se javlja kada zelimo da opisemo recima ono sto mnogo volimo, pa nam se cini kako je njihova lepota gotovo beznacajna naspram one koju poseduje ono sto zelimo opisati? Upravo to se desava i meni u ovim trenutcima, pa necu duziti. Završicu uz napomenu da je

ono najbolje ipak ostalo nedoreceno, ali samo na kratko. Sve ce doći na svoje mesto kada nove recenice budemo zapocinjali na Prizrenskom tlu, okruženi svim njegovim lepotama, ali u stvarnosti.

Delibasic Bojana

Datum rođenja-19.02.1992.

Medicinska skola Nadezda Petrovic

Zemun